

VEREDELING VAN DEN MENSCH.

Naar aanleiding van het ingezonden stuk van collega J. PINKHOF, onder bovenstaanden titel, ben ik zoo vrij eenige opmerkingen te plaatsen. Vooreerst is het jammer, dat collega PINKHOF ons den oorspronkelijken tekst niet geeft, maar alleen: „Ongeveer de volgende redeneering”: „De zorg voor het lijdende individu heeft echter zijn grenzen, wanneer de staat haar belangen daardoor bedreigd ziet, en de gemeenschap van krachtige menschen dreigt in het nauw te komen, door de hooge uitgaven voor de zwakken. Ook het katholicisme heeft dit steeds gevoeld en weet de belangen voor de volkskracht tegenover die der lijdenden te waardeeren”.

Wanneer echter de tekst van het oorspronkelijke stuk overeenkomt met deze redeneering, dan stel ik er prijs op te verklaren, dat de inhoud daarvan met katholicisme niets te maken heeft en ik maak mij sterk, dat collega PINKHOF dat ook wel weet, aangezien hij er direct op laat volgen: „Hoewel niet deskundig op het laatste gebied meen ik toch, dat hier geen commentaar noodig is, om de verkrachting van rede, *waarheid* en ethiek te zien”. Volkomen juist, collega. Nog juister ware het geweest, indien collega PINKHOF geschreven had: „Dat hier geen commentaar noodig is om de verkrachting van het *katholicisme* te zien.”

Waarom moest zoo uitdrukkelijk worden vermeld, dat deze schrijver arts, katholiek geestelijke en „Seelsorger” was?

Of was het alleen om des te duidelijker te doen uitkomen in climax, hoe onmedisch, maar vooral hoe onkatholiek deze man redeneerde? Want indien er in den loop der eeuwen een stichting geweest is, die iets gedaan heeft voor de veredeling van den mensch in het algemeen, niet in eugenetischen, maar in geestelijken zin, en voor bescherming en verpleging van zieken en zwakken in het bijzonder, dan is het toch wel de katholieke kerk.

Leeuwarden, 5 November 1933.

J. L. A. TONELLA.

Met den geachten inzender ben ik het volkomen eens. Mijn verontwaardiging om het geïncrimineerde artikel gold juist vooral het verloochenen van het van ouds heerschende beginsel der barmhartigheid door iemand die zich katholiek „Seelsorger” noemt, en de bedoeling van de aanhaling was slechts, te waarschuwen tegen het importeeren van uit zoo onzuivere bron afkomstige „raswetenschap” van over onze Oostgrens.

Amsterdam, 7 November 1933.

J. PINKHOF.

VREEMDE HOUDING VAN DEN GEMEENTELIJKEN GENEESKUNDIGEN EN GEZONDHEIDSDIENST TE AMSTERDAM.

Op Donderdag 26 October j.l. stelde ik bij een meisje van elf jaar diabetes vast en vroeg des morgens 9 uur opneming in een ziekenhuis aan. Groot was mijn verwondering, toen ik Zaterdag 28 October toevallig bemerkte, dat het meisje niet opgenomen was en vernam, dat het kind pas op Maandag 30 October in den avond bij dr. WIJNHAUSEN, naar wien het kind voor contrôle door den geneeskundigen dienst verwezen was, komen moest. Ik stelde mij toen in verbinding met dr. HEIJERMANS en vroeg bespoediging van het onderzoek en inlichtingen waarom met deze beslissing over de al of niet opneming zoo getalmd werd.

Ik vernam pas Woensdag 1 November des namiddags 1 uur, dat de G. G. Dienst het kind niet wilde opnemen; daar blijktens de niet hooge suikeruitscheiding (1,85 pCt.), het ontbreken van acidose de ziekte nog niet ernstig was en eerst met polyclinische behandeling getracht moest worden patiëntje op streek te krijgen. Dr. HEIJERMANS wenschte van dit advies niet af te wijken.

De artsen voor stofwisselingsziekte, dr. FOYER en dr. BOOM, gaven mij als hun meening te kennen, dat in een ziekenhuis deze dieet- en insulinereregeling moet geschieden en *niet* op een polycliniek. Ook prof. SNAPPER deelde die meening; zie ook zijn voordracht in den Kring.